

8. BASKI

YAVUZ BAHADIROĞLU

TARİHİMİZİN GİZLİ ODALARI

Hayat

TARİHİMİZİN GİZLİ ODALARI

© 2024, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-5365-70-7
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 435
Tarih Serisi : 5
Kitabın Adı : Tarihimizin Gizli Odaları
Yazarı : Yavuz Bahadıroğlu
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Metin Editörü : Özlem Başboğa
Kapak Tasarım : Ferhat Çınar
İç Tasarım : Erdi Demir
Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2024
Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
twitter/hayatyayinlari - facebook/hayatyayinlari.com - /hayatyayinlari

YAVUZ BAHADIROĞLU

TARİHİMİZİN GİZLİ ODALARI

Hayat

YAVUZ BAHADIROĞLU

1945 yılı başında Rize ilinin Pazar kazasına bağlı Hisarlı köyünde dünyaya geldi. 1971'de İstanbul'da gazeteciliğe başladı. Muhabirlik, araştırma-inceleme, röportaj ve fıkra yazarlığı yaptı. Gazete, dergi ve şirket yöneticisi olarak çalıştı. Gazeteciliğini muhabir ve röportajcı olarak sürdürürken, Niyazi Birinci adıyla çocuklara yönelik eserler üretti. Yüzlerce çocuk romanı, hikâye yayınladı. Asıl çıkışını tarihi romanlarıyla yaptı. İlk romanı Sunguroğlu ve ardından yazdığı Buhara Yanıyor, ülkenin en çok satan romanlarından oldu. Genelde Osmanlı'nın çeşitli dönemlerini ele alan otuzu aşkın roman yazdı. Hâlen ulusal yayın yapan Moral FM radyosunda günlük yorumlar yapıyor ve bir günlük gazetede köşe yazarlığını sürdürüyor.

Yazar, evli ve üç çocuk babasıdır.

İÇİNDEKİLER

Bendenizi takdimimdir!.....7
Tarih penceresinden hayat 10
Kitaba giriş niyetine… 13
Kitaba zihni ve fikri hazırlık babında… 20
Bize ne oldu? 30
Osmanlı'ya neden saldırıyorlar?.....44
Tarihle övünmek mi lâzım?.....47
Tarih ayaklarımıza mı dolaşıyor?.....50
Tarihe ilgi arttı mı?.....54
Tarihten nasıl ders alınır?.....56
Harf aslında nedir? 58
Çerkez Ethem Bey "hain" miydi?.....64
Reşit Bey'den, Atatürk'e mektup 69
Atatürk'ün muhafız alayı komutanı Topal Osman Bey neden katledildi 72
Oniki Ada'yı hatırlayanınız var mı?.....81
Osmanlı'da içki meselesi nedir?.....86
İlk seçim ne zaman yapıldı?.....88
Yakın tarihimizde din-devlet ilişkileri nasıldı? 90
TBMM'de hezeyanlar 99
Şiirlerde hezeyanlar..... 100
Yeni din, yeni kıble, yeni minare, yeni ezan..... 101
Atatürk'ü "tanrılaştırma"..... 104
Ezan neden Türkçeleştirildi? 110
Ezan ve yasak.....111
Bir ezan uğruna.....114
İlk Türkçe ezan 116
Bediüzzaman'ı dinleyelim.....118
Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde.....119
Maksat vatan kurtulsun! 121
Tarihin içinden: Gazi Hoca'nın hikâyesi.....123
"Tebligattır Gazi Hoca!" 125
"Ezan Türkçe kıraat olunacak!".....126
"Angara'ya bağlılığını göster, vokuat çıkartma!" 128
Gazi Hoca deli mi, veli mi?.....132
"Yeter: Söz milletindir!".....134
Ezanın aslına çevrilmesine dair kanun teklifleri 135
CHP: "Arapça ezan hakkında münakaşa açmaya taraftar değiliz" 138
Mecliste ezan görüşmeleri.....139
Millet Mersin'e, aydın tersine.....141
Gazi Hoca'nın dönüşü.....143
"Ezan-ı Muhammedi okumak selbes!".....144
Osmanlı Devleti "diktatörlük" müydü? 147
Nasılmışız, nasıl olmuşuz?.....150
"Vezarette kemalât aranır" 152
Adalet mülkün temelidir 153
Şaşırtıcı bir özgürlük belgesi: Amannâme.....154
"Mağrur olma padişahım, senden büyük Allah var!".....156
Hukuk ve padişah.....158
Mahkemeden kovulan padişah: Yıldırım Bayezid 161
"Ne günlere kaldık bre!" 163
Ava giden avlanır 165
Padişahın yetkileri.....167
Yabancıların Osmanlı hakkındaki hükmü.....172
Bu konuda son sözler.....174
"Uydur uydur söyle" 176

Osmanlı'da "hayvan hakları" var mıydı? 179
Yassı Ada, İmralı Ada ve Hayırsız Ada 182
"Su medeniyeti" ne demektir? 185
Osmanlı'da çeşme kültürü 188
Bir Valide Sultan çeşmesinin hikâyesi 189
Hayatı boyunca sadece iki kez yıkanan kraliçe 197
Ve koku kültürü 198
Osmanlı Devleti niçin ve nasıl doğdu? 202
Osmanlı Devleti'nin nüfusu ne kadardı? 208
Eyalet sistemi 210
Theodore Roosevelt ve Dünya hâkimiyeti 211
Osmanlılar eğlenirler miydi? 213
İbadeti keyfe dönüştürmek 216
Cambazlar, hokkabazlar 218
"Zevk" anlayışı 219
Hangi padişah nerede yatıyor? 221
Padişahların Hırka-i Saadet ziyaretleri nasıl gerçekleşirdi? 224
Padişahlar ne yer, ne içerdi? 226
Günde iki öğün yemek 230
Sefer ve bayram yemekleri 232
"Haram yiyen harami olur" 233
Bosna papazlarına Fatih'in fermanı 235
Fatih'in namaz fermanı 236
Fatih'in vasiyetnamesi 238
Fatih öldü mü, öldürüldü mü? 239
Fatih'in mezarı sonradan açıldı mı? 242
"Devşirme sistemi" nedir? 245
Ocağa esnaf girdi 250
Makale tadında: "Kahraman Akıncı"nın sonsuz yalnızlığı 251
"Divan-ı Hümâyûn hükmüdür" 253
Aşktan ve evlilikten sürgün 257
Tarihin vicdanı var ama duyguları yoktur 259
Osmanlı'da külliye ve cami kültürü 262
"Altın minare"den altı minareye 266
"Devşirme sadrazam"lar Osmanlı'ya zarar verdi mi? 267
Üç devşirme portresi 269
Valide sultanlar lükse düşkün müydü? 273
Padişahlar ve anneleri 278
Yabancı yazarların haremi 280
"Osmanlı kadını zevkli ve beceriklidir" 282
Sağlam Müslümanlardı 284
Nurbanu Sultan 286
Hanımkent: Üsküdar 287
Valide sultanların hayır eserleri 288
Bir rüya 293
Diğer eserler 296
Âdile Sultan 298
Malını-mülkünü satıp fukaraya dağıttı 300
Saray sofrası 301
İftar huzuru arzusu 302
Topkapı Sarayı'nda Kadir Gecesi 303
Yumurta-yı Hümayun 304
Artan yemekler fakirlere dağıtılırdı 305
Bir ibret levhası: Kefensiz gömülen Sultan 306
İsimsiz bir göçebenin yıktığı hükümdar 311
Hikâyecik: Zeynep ve Kâmil 314
Bir başka hastane: Baltalimanı Kemik Hastanesi 315
Padişahlara neden saygısızlık edilir? 317
"Son söz" yerine kaim 334

BENDENİZİ TAKDİMİMDİR!

Yalnızlar rıhtımının meçhul denizcisi olmak isterdim fakat buna pek imkân bulamadım, yazdıkça tanındım. Meşhur ile meçhul arasında kaldım. Hâlâ o aralıkta duruyorum.

Profesyonel anlamda yazdığım ilk yazının (1971) üzerinden kırk bir sene geçti. Çeşitli isimlerle köşe yazıları ve kitaplar kaleme aldım. (Kalem kullanan yazar kalmadı, ruhumuza *bilgisayar virüsü* girdi.) Yurt içinde ve yurt dışında, çeşitli konularda sayısız konferanslar verdim. Hâlen Moral FM'de hafta içi her gün *"Hayatın Yorumu"* başlığı altında hayatı yorumlamaya çalışıyorum. Ayrıca, Pazartesi günleri güncel olaylara, Çarşamba günleri ise tarihe ilişkin programların sürekli konuğuyum ve Akit gazetesinde günlük köşe yazıları yazıyorum. Bu arada *Moral Dünyası* dergisinin Genel Yayın Yönetmenliği de var.

Bitmedi: Milli Eğitim Bakanlığı bünyesinde oluşturulan Yayın Kurulunda kurul üyesiyim, Çevre Bakanlığı'nın açtığı *"Çanakkale Savaşları Sunum Merkezi Mimari Proje ve Temaşa Sistemleri Fikir Projesi Yarışması"*nda jüri danışmanlığı yaptım. (Bunlar bir ücret alınmadan yapılan görevlerdir.)

Bütün bunlara kitap çalışmalarımı, araştırmalarımı, edebi ve tarihi etkinliklerde görev üstlenmelerimi, çeşitli konularda konferans vermek için çıktığım yurt içi ve yurt dışı seyahatlerimi de ekleyebilirsiniz.

Bir de özel hayatım var tabii herkes gibi…

Bir ara televizyonların birinde *"Tarihçe"* başlıklı uzun soluklu bir tarih programı da yaptım. Beni çok sardığını söyleyemem. Televizyonun bana göre bir şey olmadığını farkedince vazgeçtim. Çünkü televizyon meşhur ediyor. Ben ise *meşhur* olmak değil, *meçhul* kalmak istiyorum. Görüntüm yerine fikirlerim ve tespitlerim yaygınlaşsın istiyorum.

Kim olduğuma gelince: Dünyaya, başkalarına haddini bildirmek için değil, haddini bilmek için gönderildiğine inanan garibanlardan bir âdemoğluyum…

Yunus'ça bir deyişle, *"Beni bende demen, bende değilem/ Bir ben vardır bende, benden içerü."* diyemem elbet, çünkü ne böylesine derin bir meziyetim ne de şiir yeteneğim var, ancak yalın anlatımla kendi hakkımda birkaç şey söyleyebilirim.

1945 yılında Rize'nin Pazar ilçesine bağlı Hisarlı köyünde dünyaya geldim. Bitmez tükenmez okullarda yıllarım tükendi. Yıllarla birlikte yollar da tükenmesin diye tarihe sardım. Ne de olsa *tarih sürekli bir başlangıç*tı. Bitmez tükenmez sırların içinde buldum kendimi.

Ah, eğitim sistemi! Pek çok insan gibi, beni de mengeneye kıstırdı. Hem ruhumdan, hem de beynimden yaralandım. Beynimin ve ruhumun yaralarını tedavi için de kendimi, okullarda okutulmayanları okumaya ve ders kitaplarında yazmayanları öğrenmeye verdim.

Yıllar boyu okudum, okudum, okudum… Hamdım, yandım, piştim!..

Sonra yazdım, yazdım…

Bu kez de yazdıklarımı yayınlatamamak gibi bir dert çıktı karşıma. Meşhur olmayan bir yazarın kitabını kimse basmak istemiyordu. Çare ararken, gazetecilik tek çare olarak karşıma çıktı. 1971'de İstanbul'da gazeteciliğe başladım.

Muhabirlik, röportajcılık, köşe yazarlığı derken, yüreğim kitaplaşmaya başladı. İlk kitabım *Sunguroğlu* 1972'nin başlarında yayınlandı. Mütevazı bir tarihi romandı ama bu konuda öylesine büyük bir boşluk vardı ki, ilk kitabım yüreklerde sabah meltemi gibi esti.

Ardından diğerleri geldi: *Buhara Yanıyor, Elveda Buhara, Turgut Alp, Malazgirt'de Bir Cuma Sabahı, Sultan Dördüncü Murad, Şehzade Selim, Şirpençe, Mısır'a Doğru…*

Bir de baktım ki, yazdığım kitaplar küçüğüyle, büyüğüyle boyuma yaklaşmış. Çocuk kitapları, romanlar, biyografiler, denemeler, belgeseller, hikâyeler, tiyatro oyunları, senaryolar...

Kısacası, dostlarım, *yazmak* denince aklınıza gelen her şey...

"Sen allame-i cihan mısın ki, her konuda yazıyorsun?" diyeceksiniz belki de. Hayır, allame-i cihan değilim. Ama allamelerin kendilerini köşelerine çekip sırça köşklerinde günlerini gün etmeye daldıkları bir fetret devri çocuğuyum.

Yollarda milyonlarca susuz yolcu gördüm. Yanlışta heba olan gencecik insanları izledim, yüreğim yandı. O yangının ortasında kaleme sarıldım ve canhıraş bir gayretle yazdım.

Yadırgandım, yargılandım, fişlendim. "Balyoz Darbe Plânları"nı hazırlayanlar beni de kara listeye aldı. Adım, kalemi kırılacak yazarlar arasında geçti. "Allah'ın kırmadığı kalemi kimse kıramaz!" dedim, yazmaya devam ettim. Bir de baktım ki, komplo ters tepmiş, benim için hazırlanan hücreye kendileri düşmüş.

Şükran-ı nimet olarak söyleyeyim ki, hiçbir kitabım vitrinlerde kalmadı. Sararıp solmadı. Yazdıklarımın arasında 200. baskısını yapanlar var. Hâlâ da ülkemizin en çok okunan yazarları arasındayım. Kitaplarım pek çok dilde yayınlandı, pek çok ödül aldım. Aldığım ödüller arasında, *Tarihi Sevdiren Adam* unvanı da var ki, hayat boyu aldığım ödüllerin en anlamlısıdır. Bu ödülü iftiharla taşıyorum ve lâyık olmaya çalışıyorum.

Aralıksız yirmi yıl yazdıktan sonra, sekiz buçuk yıllık bir yöneticilik serüveni yaşadım... Allah orada da muvaffakiyet nasip etti. Yönettiğim şirketler grubu, kendi alanının en büyükleri arasına girdi.

Zaman zaman günlük politikaya çekmek istediler beni, girmedim; iş âlemine almak istediler, gitmedim; kitaplarımla yaşamayı seçtim.

Hâlen kitaplarımla birlikte, kitaplarımda yaşıyorum.
Kısacası, hizmet mükellefiyetimi îfaya çalışıyorum.
Bütün hayatım bundan ibarettir.
Hepinize selamlar, saygılar ve dualar…

Yavuz Bahadıroğlu (İstanbul, 2012)

TARİH PENCERESİNDEN HAYAT

Din ve tarih dâhil, her şey bir ikilem içinde ele alınıyor Türkiyemizde. Bu yüzden hem her şey muğlâk kalıyor hem de tartışmalar çabucak kavgaya dönüşüyor…

Bu, toplumlara ideolojinin tuzağıdır; galiba biz, böyle bir tuzağa düştük! (Rahmetli Cemil Meriç'in deyişiyle, *"İdeoloji deli gömleğidir."*)

Aslında resmî mülâhazaların giremeyeceği iki alan söyle deseler, tereddütsüz *din* ve *tarih* derim. Hazin ki en çok bu alanlara girmiş, görüş bildirmiş, hükümler vermiş…

Sadece totaliter rejimlerde rastlanabilen bu anlayış, Türkiye Cumhuriyeti'nin yakasını hiç bırakmamış…

Tabii *ifrat tefriti* doğurmuş, her ifrat kendi alternatifini üretmiş…

Meselâ, resmi tarihin (ki ders kitaplarında somutlaşır.) *Kızıl Sultan* dediği Sultan II. Abdülhamid Han, alternatifinde *Ulu Hakan* olarak selâmlanmış. Resmi tarihin vatan haini ilân ettiği Sultan Vahideddin, alternatifinde büyük vatansever olmuş. Bunların ve benzerlerinin etrafında saflaşmalar meydana gelmiş, kıran kırana savaşlar yaşanmış...

İki tarafın bilgi sahibi olmadan kanaat sahibi olmuş fanatikleri, tarihi kişilerle olaylara salt tarih ilmi açısından yaklaşan dürüst tarihçileri konudan uzak tutmuş. Dolayısıyla gerçek Abdülhamid'le gerçek Vahideddin, tarihimizin diğer bazı gerçekleri gibi, kaynayıp gitmişler.

Böyle bir ortamda, özellikle yakın tarihe ilişkin olarak resmi tarih tezine aykırı şeyler söylemek büyük cesaret istiyor… Oysa yakın tarih hakkında aldığım soruların haddi hesabı yok. Ne çare ki, yakın tarih, tam bir mayın tarlasıdır…

Yakın tarih tek kaynaktan ve tek kanaldan beslenir (Atatürk'ün *"Nutuk"*u). Bu nedenle de tümüyle resmî kimliklidir. İşte bu yüzden yakın tarih, belgelerden ziyade duygulara bağlı olarak gelişmiştir.

Artık bunu aşmamız, tarihin kodlarını çözmemiz gerekiyor…

***

Söyler misiniz sevgili dostlarım, bazı sorular sizin de kafanızı kurcalamıyor mu?

Soru: Sultan Abdülaziz öldü mü, öldürüldü mü?

Soru: Sultan II. Abdülhamid'in gerçeği nedir? Ulu Hakan mı, Kızıl Sultan mı?

Soru: Sultan Vahideddin ve Enver Paşa gerçekten hain miydiler?

Soru: Gençliğini savaş meydanlarında tüketen, birkaç kez yaralanan ve İstiklâl Savaşımızın başlarında çıkan isyanları bastırıp büyük hizmetler yapan Çerkez Ethem Bey, uğruna hayatını hiçe saydığı ülkesinden neden kaçmak zorunda kaldı?

Soru: Birinci İnönü Savaşı gerçekten oldu mu?

Soru: Osmanlı başkentini işgal eden İngilizler, neden işgali Anadolu'ya yaymadılar? Neden hiçbir cephede onlarla savaşmadık? Savaşmadığımız, yenmediğimiz hâlde niçin çekip gittiler? Giderken ne götürdüler?

Soru: Lozan'daki masaya, savaşı kazanmış bir devlet olarak mı oturduk, yoksa kaybetmiş bir devlet olarak mı? Kazanmış bir devlet olarak oturduysak neden Misak-ı Milli sınırlarına dahi sahip çıkamadık? Adaları, Kıbrıs'ı, Musul'u, Kerkük'ü, Batı Trakya'yı neden terk ettik? Neden Yunanistan'dan savaş tazminatı istemedik?

> Yakın tarihe ilişkin olarak resmi tarih tezine aykırı şeyler söylemek büyük cesaret istiyor… Oysa yakın tarih hakkında aldığım soruların haddi hesabı yok. Ne çare ki, yakın tarih, tam bir mayın tarlasıdır…

Soru: Balyoz, Sarıkız, Kafes, İrtica Eylem Plânı gibi gizli çalışmaların tarihi kökleri var mı?

Soru: Günümüzü kasıp kavuran cuntalar, tarihimizin bir mirası mıdır?

Soru: İstiklal Savaşımızın gerçeği nedir? Yunanlıların İzmir'i işgal etmesini isteyen İngilizler, sonra neden Yunanistan'a sırt çevirdiler?

Soru: Atatürk neden evlenip boşandı?

Soru: Lâtife Hanım'dan önce aşk yaşadığı Fikriye Hanım'ın akıbeti ne oldu?

Soru: Latife Hanım'ın yasaklanmış anılarında neler yazıyor?

Soru: Arşivlerin yakın tarihe ilişkin kısmı neden açılmıyor?

Soru: Atatürk neden kanunla korunuyor?

Uzak ve yakın tarihimize ilişkin daha pek çok soru…

* 31 Mart Olayı'nın sırrı…

* Menemen Olayı'nın aslı…

* Dersim ve Şeyh Said İsyanı'nın gerçek sebepleri…

* Yıldız Yağması'nın perde arkası…

* Sarıkamış Harekâtı için uydurulan yalanlar…

* Trabzon Meb'usu Ali Şükrü Bey'le Topal Osman'ın katli…

* İzmir Suikastı'nın içyüzü…

* Osmanlı Devleti'nin yapısı, Osmanlı insanının duruşu, örnek alabileceğimiz özellikleri…

Daha pek çok konu, pek çok soru…

Bu soruların içinde dolaşmak, mayın tarlasında yürümekten farksızdır. Deneyelim bakalım.

KİTABA GİRİŞ NİYETİNE...

Molla Fenariler, Zembilliler, İbn-i Kemaller, Hızır Çelebiler, Molla Güranîler, Hüsrevler, Ak Şemsüddinler, Ebussuûd Efendiler, Sinanlar, Barbaroslar, Turgut Reisler, Uluğ Beyler, Pirî Paşalar; bugün bile iftihar kaynaklarımızı teşkil eden kervansarayların, su kemerlerinin, mimarî abidelerin, edebî eserlerin, sebillerin, diğer yardımlaşma ve kardeşlik müesseselerinin banileri...

Rahatça söyleyebiliriz ki, 600 seneye bu kadar abideyi ve bu sayıda insanı sığdıran başka bir tarih mevcut değildir. Abide şahsiyetlerimizin bir dökümünü yapın, 50'şer yıllık kesitlere oturtun; bakalım her 50 yıla kaç abide şahsiyet, kaç cihangir, kısacası dünya örneği kaç insan isabet edecektir?

Bir de son yüzyılımıza, devletin izmihlâl dönemine bakın; kimi görebiliyorsunuz? Ve kafalarınızı çatlatırcasına düşünün: Redd-i miras, bu milletin nelerine mâl olmuştur? Yavuz Sultan Selim'i unutturmak için, meşhur *Goben* zırhlısının *Yavuz Sultan Selim* olan adını, Cumhuriyet Türkiye'si sadece *Yavuz* şekline getirmekle, yeni nesillere ne kazandırmış, Meclis kürsüsünden hanedana yapılan saldırılar hangi problemlerimizi çözmüştür?

Kendimizi tutamıyor ve Fransız yazar Claude Ferrere'den konuyla ilgili hayret uyandıran ifadelerinden kısa bir bölüm alıyoruz:

"Size tuhaf bir şey söyleyeceğim. Günümüzün cumhuriyetçi Türkleri, kendilerini Bayezid'in torunları değil de Timur'un torunları sayıyorlar. Cumhuriyet donanmasında bir zırhlı var: Almanların eski 'Goben' zırhlısı... Bu geminin adını değiştirmek ve millî bir isim vermek gerekti. Çok haklı olarak 'Yavuz Selim' adı teklif edildi. Ama Çankaya Hükûmeti buna razı olmadı. Kısaca 'Yavuz' denmesini uygun buldu. Osman'ın (Osman Gazi'nin) adı, Ankara'daki adamlar için tarihten silinmesi ge-

reken, nefret edilecek bir şey hâline geldi. Tahripkâr ve zalim Cengiz'le Timur; sayısız saraylar yaptıran, mabetler inşa ettiren, yollar açan, bunca eyaleti Türk topraklarına katan hükümdarlara (padişahlara) tercih edilmektedir... Cumhuriyet Türkleri, cetlerinin mirasını hor görmeye başladılar." (Claude Ferrere, *Türklerin Manevî Gücü,* s. 1987 v.d.) …

Yabancıları bile dehşete düşüren bu *redd-i miras*, sadece şahsiyetlere münhasır kalsaydı, belki tahribat bu seviyede olmayacaktı. Hazin ki, aşiretten beylik, beylikten devlet çıkaran ve devleti en az 400 sene cihanın üçte birine hâkim kılan temeller de tahrip edildi.

Âkif'in hicranla dile getirdiği gibi, *"inkılâp ümmetinin şanı, yakıp yıkmaktı."*

Eski adına ne varsa yerle bir edilmeliydi ki, enkazın üzerinde yeni bir devlet kurulabilsin!

Yeni devletin telâkkileri gibi insanları da modern olacaktı. Örnek vardı: Avrupa... Her vesileyle kuyumuzu kazan, her fırsatta Haçlı güruhunu üzerimize saldırtan Avrupa... Onun gibi giyinecek, onun yazısıyla yazacak, kendi kültür kaynaklarımıza sırt çevirip tarihimizi inkâr ederek onun kaynaklarına yönelecektik. Papa'nın teklifini reddettiği ve Hıristiyan olmadığı için Fatih'i kınayacak, Yavuz'u kanlı katil ilân edecek, Kanuni'ye iftira atacak, oğlu II. Selim'e sarhoş damgası vuracak, Abdülhamid'e Ermeni komutacıları ağzıyla Kızıl Sultan, Vahideddin'e hain diyecek, bütün tarihi hanedan tarihi ilân edip kendimize Etiler'den, Sümerlerden, Moğollardan ecdat arayışına çıkacaktık.

Vesikalar, vakıalar önemsizdi. Nazarlarında tarih, bir ilim değil, bir sanattı. Objektif olmasının önemi yoktu. Sadece millî olmalıydı. Bunun için de dinî unsurlardan ayıklanması gerekiyordu. Yani geçmiş reddediliyor, yok ediliyor, *yok*un üzerine geleceği inşa etmek gibi imkânsız bir hayalin peşinde koşuluyordu. Artık *"Din yok, milliyet var"*dı!

Şimdi gelin, Prof. Osman Turan'ın, üniversitelerde okutulan ders kitabından, neler yapıldığını takibe çalışalım:

1. Türk Devleti, kanunlarla ıslahat yapmak yerine, din esaslarına dayanmayan Batı devletleri kanunlarını doğrudan kabul ederek, dinin siyasî hayat üzerindeki etkisini bertaraf etme yoluna gitti. Bu suretle siyasî hayat üzerinde büyük nüfuz sahibi olan din âlimleri [ulema] sınıfının da otorite kaynağını ortadan kaldırdı. Kanunların halk tarafından benimsenmesi için, bu kanunların şu veya bu ülkeden aktarıldığı üzerinde durulmadı, kamuoyuna "uygar ülkelerin kanunları" diye takdim edildi.

2. Millî devlet, tekkeleri kapatarak ve tarikat faaliyetlerini yasaklayarak, bölücü ve devlet otoritesini zayıflatıcı niteliklerini asgariye indirmeye çalıştı.

3. Memlekette kullanılan kıyafetlerin Batı memleketlerinde kullanılanlardan ayrı oluşu, Batılılaşma çabasında olan bir toplumun bu yolu benimsemesine psikolojik bir engel teşkil ediyordu. Ayrıca Batı âdetlerini benimsemiş aydınların Avrupalı kıyafetlerle gezmeleri yanında geleneksel kostümlerin kullanılışı, zaten mevcut olan halk ayırımını kuvvetlendirici ve görülebilir şekle sokacak nitelikteydi.

Millî devlet, sosyal ayırımları görünebilir ve sembolik şekilde ifade eden kıyafetlerin giyilmesini yasaklayarak, yerlerine herkesçe giyilebilecek kıyafetlerin giyilmesini sağlamaya çalışarak, bu ayırımların zayıflamasına çalışmıştır.

4. Millî devrimin bir amacı, Türkiye'yi Asya ve Arap kültüründen çıkararak Batı kültürüne mâl etmekti. Sosyal ve siyasî hayatın her yönüne nüfuz etmiş olan dini bu yerinden çıkararak birey ile Tanrı arasında bir olay yapmak, Arap kültüründen çıkmanın başlangıcını teşkil ediyordu. Bunu gerçekleştirmek, dinin toplumsal kurumlarını ve görüntülerinin bir kısmını ortadan kaldırmakla mümkün olabilirdi. Devrimlerin izlediği yol da bu oldu. Ancak din gibi, hislere hitap eden bir kurumun zayıflaması, bir "his boşluğu" meydana getiriyordu. Bu boşluğu doldurmak veya diğer bir deyimle "bireysel" hislerin toplumsal hareketler şeklinde ifade edilmesini sağlamak için, millî hislerin geliştirilmesine, milliyetçiliğin yayılmasına çalışıldı. Mustafa Kemal'in kişiliğine yönelen bağlılık, sultan ve halifeye duyulanın yerini aldı. Milleti yüceltmek emeli ise

hiç olmazsa aydınlara, erişilmesi güç, kendilerini vermelerini gerektiren bir ideal verdi. İhdas edilen millî bayramlar, düzenlenen törenler, dinî tören ve bayramlarda duyulan hislerin millî günlerde de duyulmasını sağlamaya çalıştı ve bunda başarıya ulaştı.

Prof. Osman Turan, Arap harflerini kullanmanın doğurduğu güçlükleri belirtirken şu görüşü ileri sürüyor:

"Gerçekten İslâm harfleri şakulî, ufkî ve insinaî (kıvrak) olduğundan onunla bir metnin yazılması ve okunması, zaman ve emek tasarrufu sağlar. Lâtin harfleri gibi sadece ufkî ve uzun olmadığı için muhakeme mana üzerinde toplanır. Eski yazı ile bir bakışta bir cümle okunur, hatta bir sahifenin muhtevasına nüfuz edilir... Mimarîde büyük selâtin camileri ve kervansaraylar, musikide Dede Efendiler ne ise, yazı sanat eserleri ile tuğralı fermanlar da aynı ince ve yüce ruhun tecellileridir." (Türk Cihan Hâkimiyeti Mefkûresi Tarihi)

Yazar burada güçlüklerden söz ederken, sanıyorum Kur'an alfabesinin okuma yazma güçlüğünü kastetmiyor. Zira alfabe değişikliğinin gerçek mahiyetini, müteakip sayfalarda anlatıyor. Buradaki güçlük, galiba, hâkim zihniyetin ülkeyi sokmak istediği mecralara eski alfabemizin engel teşkil ettiği kanaatinden kaynaklanıyor. H. Ritter, *"Lâtin yazısından beş defa kısa ve harikulâde müsait olan Arap yazısının okuma yazmayı kolaylaştırdığını ve bu sebeple İslâm âlimlerinin sayısız eser verdiğini" [Classicisme et Declin culturel dans l'histoire de Islâm,* Paris 1957, s.178-179]

Şimdi hepimizi uzun uzun düşündüreceğine inandığım konuya geçelim. Aynı ders kitabından aktarıyorum:

"Sovyetler Birliği'ndeki Türk cumhuriyetlerinde Arap yazısı yerine Lâtin harfleri kabul edildi. Değişikliğin amacı Sovyet Türklerini kültürel bakımdan Türkiye'den ve dinî bağları olan Araplardan ayırmak olmasına rağmen, milliyetçi kadroya Lâtin harflerinin Türkçe için çok daha uygun olacağını gösterdi."

Harf Devrimi'nin tek amacı ve hatta en önemli amacı, *okuma yazmanın yaygınlaşmasını kolaylaştırmak* değildir. (Ders kitaplarında böylesi iddialar, maalesef hâlâ mevcuttur. *Arap harfleriyle okuma*

yazma öğrenmek zordu denilmekte ve alfabe değişikliği bu basit gerekçeye bağlanmaktadır.)

"...Devrimin temel gayelerinden biri, yeni nesillere geçmişin kapılarını kapamak, Arap-İslâm dünyasıyla bağları koparmak ve dinin toplum üzerindeki etkisini zayıflatmaktı.

Milliyetçiler (yani devleti yönetenler), yeni bir toplum meydana getirmek isteğindeydiler. Toplumun geçmişiyle bağları ne kadar kuvvetli olursa, toplumu değiştirmek o kadar güç olurdu. Yeni nesiller eski yazıyı öğrenmeyecekler, yeni yazıyla çıkan eserlerin muhtevasını ise milliyetçiler denetleyebileceklerdi. Türk yazısı ile Arap yazısı başka olduğundan, Araplarla kültürel bağ ve ilişkileri zayıflayacak ve Türkiye Batı'ya yönelecekti. Din eserleri eski yazıyla yazılmış olduğundan okunmayacak, dinin toplum üzerindeki etkisi azalacaktı." (a.g.e., s.9)

Dinin toplum üzerindeki etkisi azaldı. Millet, Batı istikametinde yıllar boyu düşe kalka yürüdü veya cebren yürütüldü. Sonuç: Kültürden kaçan, kütüphanelere mezarlık gözüyle bakan, günde sadece iki buçuk-üç milyon gazete okuyan bir toplum... Şark'ı küstüren, Garp tarafından da reddedilen az gelişmiş bir ülke ve boşlukta bırakılan nesillerin, Batı'nın *izm*leriyle birbirlerini vurması...

İşin en acı tarafı ise bu tablonun sorumlularının hâlâ alkışlanması...

Toplumlar bir kere şaşırtıldıktan ve bir fikrin güdümüne sokulduktan sonra, demek ki kolay toparlanamıyor; kurbanlar verme pahasına, alıştırıldığı yolda yürümeyi sürdürüyor.

Tarih de aynı görüşe verilmiş bir başka kurbandır. Zaten hepsi öylesine iç içe ki, birbirinden ayırmak mümkün değildir.

Yeniler, eskiyi *"hanedan tarihi"* saydığından ve yeni devlet *redd-i miras* üstüne bina edildiğinden, millete yeni bir tarih gerekliydi. 1930'da bir *"Tarih Tetkik Heyeti"* kurularak işe başlandı. 1933'te ise Türk Tarih Kurumu, bu heyetin yerini aldı.

Aynı tarih kitabından olayı takip edelim:

"Yeni bir tarih tezi ileri sürüldü. Bu teze göre medeniyetin ilk kurucuları Orta Asya'daki Türkler, Orta Asya'dan göç ederek medeniye-

ti dünyanın diğer bölgelerine yaymışlardı. Bugünkü Avrupa medeniyetinin öncüleri de Türklerdi. O hâlde Türklerin Batılılaşmak istemesi, doğmasında kendilerinin büyük payı olan bir uygarlığa tekrar dönmelerinden ibaretti. 'Batılılaşmak' demek, kendilerinin de bir parçası olduğu uygarlığı yeniden benimsemek demekti.

İkinci olarak, Anadolu'da tarih boyunca kurulan uygarlıklar incelenerek, bunların Türk uygarlıkları olduğunun gösterilmesine çalışıldı. Anadolu uygarlıkları arasında, özellikle Sümerler ve Etiler üzerinde duruldu. Sümerler ve Etilerin tercih edilmiş olması sebepsiz değildir. Osmanlı Devleti'nin kalıntılarının yıkılmak istendiği bir devrede, Osmanlı tarihi incelenemezdi. Sonra gerek Selçuklu, gerek Osmanlı tarihinin araştırılması, Türklerin İslâm'a olan yakın ilgisini de belirtmek zorundaydı. Lâikleşme döneminde İslâm'ın bir araştırma konusu edilmesi uygun düşmezdi. Hâlbuki Sümerler ve Etiler, Anadolu'da yaşamış oldukları gibi, Selçuklu ve Osmanlıların ortaya çıkardığı sakıncalar (yani Müslümanlık) onlar için varit değildi. (Çünkü onlar Müslüman değildi) Dolayısıyla onların pek de kesin olmayan Türklükleri -ki, bugün Etilerle Sümerlerin Türk olmadığı konusundaki deliller kesindir- üzerinde duruldu, kurdukları uygarlıkların "Anadolu Türk Uygarlığı" olduğu ve Türklerin Anadolu'da uzun bir tarihe sahip olduğu gösterilmeye çalışıldı.

Çalışmalar belirli bir gayeye hizmet etmek için yapıldığından, zaman zaman bilimsellik dışına çıkmışlardır."

*"Belirli bir gaye"*den muradın ne olduğunu bugün hepimiz biliyoruz. Kitleyi dininden, dilinden, kültüründen, medeniyetinden, tarihinden koparıp Batılılaştırma gayesidir bu. Hatta bu gayenin tahakkuku için isyanlar tertiplenmiş, sehpalar kurulmuş, arkada kandan bir iz bırakılmıştır.

Acaba umulan elde edilmiş midir?

Eğer bir türlü belini doğrultamayan, kendi ayakları üzerinde duramayan, bir asra, dünya çapında birkaç deha oturtamayan, fukara, ilmî gelişmelerin dışında, kabuğuna büzülmüş bir Türkiye murat ediliyorduysa evet, umduklarını elde etmiş sayılabilirler.

Yok, kültürlü, dünyada sözü geçen; ilim, fen, edebiyat ve teknik sahalarda söz sahibi bir Türkiye murat ediliyordu ise bunun hâlâ çok uzağındayız.

Zaten o yoldan yürüyüp parıltılı bir noktaya gelmek, geçmişi inkâr zeminine sağlam bir gelecek inşa etmek imkânsızdı. Gele gele inkârcıların gelebileceği bir noktaya gelmişiz: Hüsran noktası...

Bu noktadan geçmişi tahlile çalışırken, kahırlanmamak elden gelmiyor ancak kahırlanıp kalmak da çare olarak gözükmüyor. Öyleyse çare nedir? Bence ilk çare, kaybettiğimiz değerleri, kaybettiğimiz yerlerde aramaya başlamaktır. İşte bu sebeple *tahlil-i tarih*lere ihtiyaç var. Böylece, elinizdeki kitabın hangi maksatla ve hangi tarz içinde kaleme alındığını da açıklamış oluyorum.

> Yeni devletin telâkkileri gibi insanları da modern olacaktı. Örnek vardı: Avrupa... Her vesileyle kuyumuzu kazan, her fırsatta Haçlı güruhunu üzerimize saldırtan Avrupa...

KİTABA ZİHNİ VE FİKRİ HAZIRLIK BABINDA…

Bu kitabı yazarken, en çok dikkat ettiğim nokta, doğru zannettiğimiz yanlışları tekrarlamamak için çaba harcamak oldu.

Tarih konusunda herkesin bilgisi yok, ama bir kanaati var. Yaygın deyişle, bilgi sahibi olunmadan fikir sahibi olunmuş, bu da bizi yanlış yerlere götürmüştür.

Meselâ, Yavuz'un babası Sultan II. Bayezid'in genelde *yumuşak başlı* olduğuna inanılır. Oysa bu gerçek değildir. Hele de *devlet* söz konusu olduğunda…

Padişahlık hayatı buna şahittir. Meselâ serkeşlik eden İtalya'yı dize getirmiştir. Cem Sultan gailesini sert tedbirleriyle bertaraf etmiştir. Macaristan'ı vergiye bağlamış, yıllık haracını ödemeyen Boğdan Vovodası'nı yola getirmiştir…

Çelebi Mehmed ve Fatih Sultan Mehmed tarafından üç kez kuşatıldığı hâlde bir türlü fethedilemeyen Akkerman Kalesi'ni fetheden de odur. Yani, Sultan II. Bayezid, yumuşak başlı biri değildir. Ama ne hikmetse, Şah İsmail söz konusu olduğunda yumuşuyordu. Sanırım Müslüman'ın Müslüman'ı, Türk'ün Türk'ü kırması ihtimalini göze alamıyordu. Bu yüzden de Yavuz'un ikazlarını kulak ardı ediyor, *"Dünkü sabiden ders almazız."* diyordu.

Bundan (2012 başları itibariyle) otuz sene kadar önce Yavuz'u üç cilt (*Şehzade Selim*, *Şirpençe* ve *Mısır'a Doğru*) hâlinde romanlaştırmak nasip olmuş, bu amaçla yaptığım arşiv çalışması sırasında defalarca şaşırmıştım… Çünkü ne II. Bayezid bize anlatıldığı gibiydi, ne de Yavuz bize anlatılana sığacak gibi bir padişahtı…

Yavuz'a, *Osmanlı Devleti'nin üçüncü kurucusu* demek lâzım geldiğine daha o zaman karar vermiştim…

Biliyorsunuz; Osmanlı Devleti, Osman Gazi tarafından kuruldu. Bu yüzden eski tarihçilerimiz, Osman Gazi'ye, *inşa edici* anlamında *münşi* der… Ancak Osman Gazi'nin kurduğu devlet, Timur tarafından, Ankara Savaşı (1402) sonrasında darmadağın edildi…

Osmanlı'nın dördüncü hükümdarı Yıldırım Bayezid esir alınıp Semerkand'a götürüldü. Anadolu'da Osmanlı'ya tabi olmuş ne kadar beylik varsa Timur'un emriyle hortlatıldı, Osmanlı topraklarını talan ettiler…

Ardından Yıldırım Bayezid'in oğulları arasında müthiş bir *baht kavgası* başladı. Yıldırım'ın her oğlu bulunduğu yerde saltanatını ilân etti. En büyük parça kardeşlerin en büyüğü olan Süleyman Çelebi'ye düşmüş, bazı toprakları Bizans'a terk etme karşılığında, Edirne'de saltanat sürmesine izin verilmişti. Balkanlar da ona bağlıydı.

Yıldırım öldükten sonra, onunla birlikte Semerkand'a götürülen oğullarından Mustafa Bey (Osmanlı kaynaklarının *Düzmece Mustafa* dediği) de kardeş kavgasına katıldı.

Süleyman Bey, Mehmed Bey (Çelebi Mehmed), İsa Bey, Musa Bey ve Mustafa Bey arasında cereyan eden bu amansız, amansız olduğu kadar da anlamsız kavga, yaklaşık 11-12 sene sürdü. Bu döneme *Fetret Devri* ya da *Fasıla-i Saltanat* deniyor.

Nihayet Çelebi Mehmed kardeşlerini bertaraf etmeyi başardı. Ardından Anadolu birliğini tekrar sağladı. İşte bu yüzden Çelebi Mehmed'e, *ikinci kurucu* anlamında, *ikinci münşi* dediler.

Peki, neden Yavuz Sultan Selim'e *üçüncü kurucu* demek gerekiyor? Çünkü Yavuz olmasaydı, Şah İsmail önce Anadolu'yu Osmanlı'dan koparacak, ardından İstanbul üstüne yürüyecekti. Bütün işaretler bunu gösteriyor, zaten Şah da amacını saklama gereği duymuyordu.

Çünkü tahtta, Şah'ın her söylediğine inanan Veli Bayezid (II. Bayezid) oturuyordu. Mektuplarında *"Cennetlik babacığım!"* diye hitap ederek, zaman zaman bağlılık bildirerek, hediyeler göndererek, *"Ben de İslâm Dini'nin yücelmesi için gece-gündüz çalışıyorum."* şeklinde yalanlarla Bayezid'i iyi niyetine inandırmıştı.

O kadar ki, Bayezid, oğlu Yavuz'un tüm ikazlarına kulaklarını tıkamış, *"Şah oğlu bize ihanet etmez."* diye kestirip atmıştı.

Yavuz ise olayı çoktan çözmüştü: *"Şah oğlunun emeli Osmanlı'ya hükmetmektir."* diyordu. Kaç kere babasına mektuplar yazmış, *"haddimiz olmayarak"* diye başlayan ikazlarda bulunmuş, ancak dinletememişti.

Son zamanlarda bu konu, üstü kapatılan konular arasına atıldı. Zira son derece örgütlü tepkiler veren Alevileri kızdırmaktan herkes çekiniyor. Sonuç olarak Şah İsmail durmadan parlatılıyor, Yavuz Sultan Selim ise yerin dibine geçiriliyor.

Hatır için tarihi gerçekler değiştirilemez. Amaç ne Sünni'nin, ne de Alevi'nin hoşuna gitmek değil, gerçeklerle buluşmaktır. Yoksa *tarihçi* ile *politikacı* arasında bir fark kalmaz.

Gelelim esasa: Sultan II. Bayezid, Anadolu'yu Osmanlı'dan koparmak, sonra da İstanbul'a yürümek isteyen Şah İsmail'e karşı tedbir almayınca, Yavuz'un, tahtı, zorla babasından almaktan başka çaresi kalmadı: O da vurdu ve aldı…

Canını ortaya koymuş ama Şah İsmail'i durdurabilecek imkâna da kavuşmuştu. Şimdi sıra, Şah'ı bertaraf etmeye gelmişti…

Bu arada Şah, Anadolu'ya gönderdiği halifeleri vasıtasıyla Şiiliği alabildiğine yaymış, hatırı sayılır miktarda taraftar toplamıştı. Anadolu, Osmanlı'nın altından kaymak üzereydi…

Şimdi şöyle bir soru sormanın tam zamanıdır: Malazgirt Zaferi'nden sonra Anadolu'ya gelen onlarca Müslüman-Türk (Türkmen) aşiretlerinin arasından neden sadece Kayı Aşireti'ne devlet nasip oldu? Buna bağlı olarak bir soru daha: Tacettinoğulları, Tekeoğulları, Çobanoğulları, Dulkadiroğulları, Eşrefoğulları, İnançoğulları, Karesioğulları, Menteşoğulları, Pervaneoğulları, Ramazanoğulları, Saruhanoğulları, Karamanoğulları, Çandaroğulları, Germiyanoğulları gibi, Anadolu'da onca Müslüman-Türk beyliği varken, bunların arasından neden sadece Osmanlı Beyliği, imparatorluk burcuna yükseldi?

Çünkü Osmanlılar dinî ve millî hedeflerini belirlemişlerdi…

Dini hedef *İlâ-i Kelimetullah*; milli hedef *Kızıl Elma* idi.

Her birey, bu hedeflere ulaşmayı *varlık sebebi* sayıyordu.

Mevlâna, Yunus, Edebali, Dursun Fakih gibi şeyhlerle, Yesevi'nin Alp Erenler'i bu ebedi emeli yürekten yüreğe gergef işler gibi işlemişler, her Osmanlı'yı bu hedef etrafında bütünlemişlerdi. Her Osmanlı, yine bu hedef sayesinde bir atom çekirdeğine dönüşmüştü.

Yavuz Padişah da aynı yolun yolcusuydu. Bunun için önce Anadolu Birliği kurulmalı, ardından *İttihad-ı İslâm* sağlanmalı, sonra Batı'ya yürünmeliydi.

Yavuz'un, dünyayı *"bir padişaha çok, iki padişaha az"* bulması işte bu yüzdendir. Şah İsmail ile yine bu yüzden hesaplaşması kaçınılmazdı. Anadolu, sırtını dayayabileceği bir kıvama gelmeliydi.

Şah İsmail'in casusları ve taraftarları Anadolu'da hâlâ cirit atıyor, yer yer ayaklanmalar çıkarıyor, merkezin gücü, Anadolu'nun özellikle bazı bölgelerinde etkisiz kalıyordu.

Şeyhülislam'dan fetva aldıktan sonra, valilere gönderdiği fermanlarda, Şah taraftarlarının tespit edilmesini ve suçlarının gerektirdiği cezalara çarptırılmalarını emretti.

"Yavuz Sultan Selim 40 bin Alevi'yi (Osmanlı 'Kızılbaş' demeyi tercih ediyordu.) kesti." iddiasının kaynağı budur. Bu kaynak ise genelde, Alevi tarihçilerle Osmanlı'ya alabildiğine düşman yabancı tarihçilerdir.

Öyle bir hava veriliyor ki, sanki Yavuz durup dururken, sırf *Alevi* oldukları için Alevileri katletmiş!

Oysa Yavuz, Sünni-Alevi ayırımı yapmadan, devlet düşmanlarının üzerine yürümüştür.

Bunu *Alevi katliamı* gibi algılamak önce tarihi gerçeklere, sonra da vicdana terstir.

Bazıları da Türkçe şiir yazdığı gerekçesiyle Şah İsmail'e daha yakın, Farsça şiir yazdığı için Yavuz'a daha uzak dururlar… Bu yaklaşımın da gerçeklerle ilgisi bulunmamaktadır. Neden derseniz, Yavuz'un çok özgün Türkçe şiirler de yazması bir yana, o dönem, dil ayırımının belirleyici olmadığı bir dönemdir. Zaten Osmanlıca, Arapça-Farsça ve Türkçe karışımı bir dildir.

Türkçeyi kurtarmak ya da Alevi kardeşlerimizi memnun etmek için çaba harcarken, Yavuz'a ve tarihe haksızlık ettiğimizi dikkate almak zorundayız.

Yavuz'u katliamcı gibi göstermenin tarihi sorumluluğunu kimse üstlenemez.

Tarihe, günün şartlarıyla, hele de *moda* akımlarla yaklaşmak, tarihi *tağyir*, hatta *tahrip* eder.

Tarihçi kimseyi mutlu yahut tedirgin etmekle görevli değildir. Görevi, tarihi gerçeklerle buluşup halkını yüzleştirmektir. Bu kadar!

Vakıa Yavuz Sultan Selim, görev icabı oldukça sert ama aynı zamanda alabildiğine de mert bir padişahtı… Sert olması âdeta bir zorunluluktu çünkü babası Batı ile uğraşırken, Doğu'da bazı boşluklar oluşmuştu. Şah İsmail de oluşan boşluklardan yararlanıp Anadolu'ya girip kendi saltanatını güçlendirme yolunu seçmişti.

Sonuç olarak Anadolu kaynıyor, Şah İsmail'in *halife*leri, sözün tam manasıyla, köpeksiz *köyde değneksiz* dolaşıyordu.

Ağzı iyi lâf yapan İsmaililer, bütün ustalıklarını kullanarak insanları kandırıyor, Şiiliği yayıyor, köy köy, aşiret aşiret dolaşıp Şah'a para ve asker topluyorlardı.

Osmanlı varlıkla yokluk arasına sıkışmıştı. O kadar ki, devlet hayatının devamı, Şah İsmail'in bertaraf edilmesine bağlı hâle gelmişti. Bu durumda, sadece Yavuz değil, dün ve bugün sorumluluğunun idraki içinde bulunan hiçbir yönetici nemelâzım diyemez, Şah'ın üzerine hışımla yürümek zorundaydı. Ama önce şeyhülislamın *fetva*sı gerekiyordu.

Şeyhülislâm, Anadolu'da farklı bir inanç sisteminin propagandasını yapan, o sistemi tüm Anadolu'ya hâkim kılmaya çalışan, bu amaca ulaşmak için de hiçbir kutsal değer tanımayan ve zaman zaman ayaklanmalar çıkaranların *âsi* ve *bağı* olduğuna dair fetvayı verdi.

Fetva, Padişah fermanı eşliğinde valilere ulaştıktan sonra, sıkı tedbir alındı. Şah taraftarları izlenmeye ve tek tek tespit edilip kayıtları tutulmaya başlandı. Sonra da üzerlerine asker sevk edildi. Ele-

başılar yakalandı, yargılandı ve durumlarına göre kimi zindan, kimi kürek, kimi idam aldı.

Söyler misiniz, hangi kurumsal devlet kendine isyan eden grupları kendi başına bırakır?

Devlet olmanın şanı *tehdidini ikaya muktedir* olmaktır. Yoksa devletin devletliği kalmaz, yolgeçen hanına döner.

40 bin rakamı da zaten desteksiz atışa girer. Alevi camiayı kızdırmamak için bunu kabullenmek, hem Osmanlı'ya, hem Yavuz Padişah'a, hem de tarihe karşı büyük bir saygısızlıktır.

Nitekim akademisyenlerin çoğu bu sayının gerçeklikten uzak olduğunu söylüyorlar. Tarihçi Mustafa Akdağ, *"Bu pek şişirilmiş bir sayıdır. Çünkü bu Padişah devrine ait pek çok mahkeme defterleri hâlâ elimizdedir. Bunlar üzerinde yaptığımız araştırmalarda, bu çapta kitle idamlarına rastlayamadık. Eğer öyle kanlı bir olay geçseydi, bu defterlerde yer alması zorunlu idi."* diyor.

Hatta Robert Mantran (*Osmanlı İmparatorluğu Tarihi*) gibi gerçeği arayan bazı Batılı tarihçiler bile bu tür iddiaları *desteksiz atış* manzumesinden sayıyor ve şöyle diyor:

"Göründüğü kadarıyla, bu 'büyücü avı', özellikle olaylara bulaşan tımar sahiplerini yerlerinden atmak ve bilinen elebaşları öldürmekten ibaret kaldı. 1513 ya da 1514'te 40 bin Alevinin kırılması efsanesini destekleyen hiçbir kanıt yok elimizde."

Şimdi, biraz çekinerek de olsa, *"Yavuz 40 bin Alevi kesti"* iddiasına şöyle bir iddia daha eklendi: *"Belki de Şeyhülislâm, bu fetvayı, korktuğu için vermiştir."*

Mümkün değil; çünkü Yavuz devrinde padişahlar, şeyhülislamları azletme yetkisine sahip bulunmuyorlardı. Bir defa o makama geldiler mi, ölünceye yahut bunayıncaya kadar kalırlardı. Azledilme ihtimali olmadığı için de padişahın taleplerine göre değil, *kitap kavl*ine göre fetva verirlerdi. (Bu sistemi, Çivizâde Mehmed Efendi'yi [ö. 1547] şeyhülislâmlıktan azleden Kanuni değiştirdi.)

Hatırlayalım: Bursa Kadısı (o tarihte henüz şeyhülislâm yoktur) Molla Fenari, namazlarını cemaatle kılmadığı söylentisi yüzünden

Yıldırım Bayezid'in mahkemede şahitlik etmesine izin vermemiş, İstanbul'un ilk kadısı Sarı Hızır Çelebi, ellerini kırdırmak suretiyle Rum Mimar İpsilanti'ye zulmettiği gerekçesiyle İstanbul fatihine "kısas" yapılmasına (yani ellerinin kırılmasına) hükmetmiş, Davutpaşa Kürsü Vaizi Himmetzade Abdullah Efendi av merakı yüzünden devlet işlerini tavsattığı için Sultan IV. Mehmed'i hutbede azarlamış, Şeyhülislam Zembilli Ali Cemali Efendi, Yavuz'u "hall" (taht-tan indirilme) ile tehdit ederek fermanını geri aldırmıştır.

Yavuz'la Şeyhülislâmı Zembilli Ali Cemali Efendi arasında geçen iki olay var ki, doğrudan konumuzu ilgilendiriyor…

Birinci olay:

Şeyhülislâm Zembilli Ali Cemali Efendi, Yavuz Sultan Selim'i Edirne'ye uğurlayanlar arasındadır. Padişah'ı uğurlamaktan dönerken, yolda eli bağlı dört yüz kişiye rastlıyor. Suçlarını merak edip sorduğunda, anlatıyorlar: "Bunlar ipek alım-satımı yapan bezirgânlardır. Oysa Padişah Hazretleri, ipek alım-satımını yasaklamıştı. Padişah emrine muhalefet ettiklerinden, mahkûm edildiler."

Bu cevabı alan Şeyhülislâm, bir hukuksuzluğa meydan vermemek için derhal geri dönüp Padişah'a yetişiyor. Diyor ki: "Bir takım adamları bağlamışlar; eğer amaç onların öldürülmeleri ise, bu Allah katında helâl değildir."

Yavuz öfkeleniyor:

"Âlemin nizâmı için âlemin üçte birinin katli helâl değil midir?" diye soruyor.

Zembilli bu soruya şöyle cevap veriyor:

"Dünyanın işleri karışıp büyük fitne olunca helâldir. Şimdi böyle bir şey yok."

"Benim emrime muhalefetten daha büyük fitne olur mu?" diye soruyor, Yavuz.

Şeyhülislâm hiç çekinmeden şöyle konuşuyor:

"Bunlar, Sultan'ın emrine muhalefet etmemişlerdir. Zira sen ticaret konusunda onları yetkili kılmıştın. Bu her çeşit ticarete zimnî izin sayılır."

Bu cevap Padişah'ı biraz daha öfkelendiriyor:

"Ben sana, saltanata dair işlere karışma demiştim. İcraatıma itiraz etmek vazifen değildir."

Zembilli de öfkeyle şu karşılığı veriyor:

"Bu, yalnız dünyayı değil, ahireti de ilgilendiren bir meseledir. Buna karışmak benim vazifemdir." Padişah'ı selamlamadan yanından ayrılıyor.

Zembilli'nin, hukuku canı pahasına savunması Padişah'ın çok hoşuna gidiyor. Düşününce, ona hak veriyor. 400 bezirgânı affettikten başka, Edirne'ye ulaşır ulaşmaz Zembilli Ali Cemali Efendi'ye bir ferman gönderiyor.

"Rumeli ve Anadolu Kazaskerliklerini birleştirerek sana verdim. Zira bildim ki, bütün sözlerinde hak üzeresin."

Padişahın fermanını alan Zembilli'nin cevabı, dünya nimetlerine dönüp bakmayan müstağni kimliğine yakışır tarzdadır:

"Mektubun bana geldi. Allah seni maddî ve manevî belâlardan korusun ve saltanatını devam ettirsin. Ben emrine itaat ediyorum ancak Allah ile bir ahdim vardır. Bu görevden beni mazur görün."

İkinci olay:

Yavuz Sultan Selim'in, hazine muhafızlarından 150 kişinin öldürülmesini emrettiğini duyan Şeyhülislâm Zembilli Ali Cemali Efendi, hışımla saraya gidiyor.

Padişah'ın huzuruna giriyor ve emrini geri almasını istiyor.

"Duydum ki, 150 adamın öldürülmesi emrini vermişsiniz. Onların öldürülmesi şer'an (hukuka göre) caiz değildir."

Yavuz Sultan Selim: "Dünya işlerine karışma!" diye uyarınca öfkelenen Hoca, tehditkâr bir üslupla şöyle diyor:

"Ben senin ahiret işlerine karışıyorum. Bu benim vazifemdir. Eğer affederseniz kurtuluş bulursunuz, aksi takdirde büyük bir cezaya çarptırılırsınız."

Padişah yumuşuyor: "Tamam, dediğin gibi olsun."

Birliktelikleri sohbet kıvamında devam ederken, Zembilli bir teklifte bulunuyor:

"Biraz önce söylediklerim ahiretinize aitti. Şimdi de mürüvvetinize ait bir söz söyleyeyim."

"Nedir, söyle bakalım."

"Saltanatınıza yakışan odur ki, affettiğiniz bu insanları eski görevlerine iade edesiniz."

Padişah gülümsüyor:

"Tamam, görevlerine iade ettim. Ancak hizmetlerinde kusur ederlerse, tazir cezası ile cezalandırırım haberin olsun."

Şeyhülislâm Zembilli de gülümsüyor:

"İslâm hukuku tazir cezalarını, sultanın takdirine bırakmıştır. Yetkin dâhilindeki cezayı verebilirsin."

Naklettiğimiz her iki olay da, Şakâyık-ı Nu'mâniyye'den naklen İlmiye Salnâmesi'nde mevcuttur. (İstanbul 1334, s. 310-311)

Diyeceğim şu ki, Fetih Devri'nde (bendeniz Osmanlı'yı *Şuur Devri, Fetih Devri* ve *Tereddüt Devri* olarak üç devre ayırıyorum) herhangi bir şeyhülislamın herhangi bir dünyevi amaçla fetva vermesi imkânsızdır. Zaten şeyhülislamlık, Anayasa Mahkemesi gibi, çeşitli alanlarda uzmanlaşmış üyelerden oluşan bir kurumdur ve bu kurumun başkanı olarak, şeyhülislamın tek başına oyu belirleyici değildir.

Bunlar bilinmeden ahkâm kesmek, insanı yanılgıya sürükler.

Neyse, Şah, Anadolu'yu ülkesine katmak üzereyken, Yavuz tam zamanında duruma el koydu ve Şah'ın üzerine hışımla yürüdü.

Çaldıran yolu meşakkatli bir yoldu. Üstelik Şah, çocukluğundan gelen *kaçma* güdüsüyle (Babası öldürüldükten sonra, bir süre zindanda kalmış, kaçtıktan sonra da yıllarca saklanmıştı.) sürekli çekiliyor, çekilirken de ekinleri ateşe veriyor, evleri yakıyor, su kuyularını zehirliyordu. Osmanlı ordusu bozkırda aç-susuz yol almak durumunda kalmıştı.

Zorlu yolculuğa Şah'ın casuslarının kışkırtmaları da eklenince, Yeniçeri ayaklanıp Yavuz'un çadırına ok ve kurşun yağdırmaya başladı. Yavuz atına atladı ve gözü dönmüş isyancıların arasına sürdü.

"Biz henüz kastettiğimiz yere varmadık." diye hitap etti isyancı Yeniçerilere. *"Düşmanla karşılaşmadık, dönmek ihtimali yoktur,*

hatta bunu düşünmek bile hayaldir. Teessüf olunur ki, Şah'ın maiyeti kendi efendileri yoluna can verdikleri hâlde, biz şerîat-ı Ahmediyye'ye muhalif hareket eden bunları yola getirmek için bu serhatlara kadar gelmişken, bir takım gayretsizler, bizi yolumuzdan geri çevirmek isterler… Biz, katiyen yolumuzdan dönmeyeceğiz. Ulü'l-emre itaat edenlerle kastettiğimiz yere kadar gideriz. Kalpleri zayıf olanlar, ehl-ü iyâllerini düşünenler ve yol zahmetini bahane edenler, kendileri bilirler. Dönerlerse dîn-i mübîn yolundan dönerler. Eğer bahane, 'düşman gelmedi' ise, düşman daha ileridedir. Er iseniz benimle beraber gelin ve illâ ben tek başıma da giderim!"

Cesarete âşık olan Yeniçeriler bu cesaret gösterisinden sonra, Padişah'ı takip etmeye başladılar. Nihayet ordular Çaldıran Meydanı'nda karşılaştı. Kanlı bir savaş sonucu Yavuz Padişah, Çaldıran Zaferi'ni (23 Ağustos 1514) kazandı. Bu zafer sadece Anadolu'yu değil, İstanbul'u da kurtarmıştır. Daha da önemlisi hilafetin yollarını Osmanlı'ya açmıştır.

Yavuz'un amacı, kendi sözlerinde şu şekilde ifadesini bulmaktadır:

"Ben bu saltanatı, ümmete hizmet içün pederumun elinden aldum ve ıslâh-ı âlem (insanların ıslahı ile mutluluğu) uğruna birader ve biraderzadelerimi (kardeşlerimi ve çocuklarını) feda eyledum...

Ben uykularımı, rahat ve huzurumu terk ile din-i mübînin te'yidine uğraşıyorum. Eğer İslâm'ı ihyâ etmek (geliştirmek, hayata geçirmek, yaşamak ve yaşatmak) maksudunuz (isteğimiz, niyetiniz) değilse, benum de nefs-ül emirde saltanata kat'a hevesum yoktur (eğer bu yoldan hedefe gidemeyeceksem, sizin de böyle bir amacınız bulunmuyorsa, padişahlıkta gözüm yoktur.)."

Şimdi bu insanlara çamur atılıyor. Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövülüyor. Dizilerde, filmlerde olmamışlar olmuş gibi, olmuşlar olmamış gibi gösteriliyor.

Vicdan çatlar!

Hatır için tarihi gerçekler değiştirilemez. Amaç ne Sünni'nin, ne de Alevi'nin hoşuna gitmek değil, gerçeklerle buluşmaktır. Yoksa tarihçi ile politikacı arasında bir fark kalmaz.

BİZE NE OLDU?

Bizde *yapma* ve *yaşama* geleneği var da *yazma* geleneği pek yok. Osmanlı ceddimiz de bu konularda fazla bir şey bırakmadı. Yaşadıkları hayatın ayrıntılarını, dönem dönem çeşitli maksatlarla İstanbul'a gelmiş yabancılardan öğreniyoruz.

İyi ki vaktiyle yabancı diplomatlar, gezginler, casuslar gelmiş İstanbul'a. İyi ki yazmışlar Osmanlı hayatını. *Eser* vermişler. Yoksa Osmanlı saray hayatından, aile hayatından, toplum hayatından günümüze pek bir şey kalmayacaktı.

Yaşadılar ama yazmadılar. Ya *övünmek* gibi olur diye korktular ya da *nakil* geleneğinin çocuklarına *yazmak* angarya geldi.

İşte bu yüzden, Batılı diplomatların, gezginlerin, casusların yazdıklarından öğreniyoruz geçmiş hayatımızı. Onlar sayesinde insan ve toplum hayatımızın içine girebiliyoruz.

İstanbul'da faaliyet gösteren çeşitli ülkelere mensup casusların verdiği raporlar (ki sadece Venedik casuslarının Kanuni dönemine ilişkin olarak ülkelerine gönderdikleri gözlemleri seksen cilt olarak yayınlandı.) bile dönem dönem yaşanan hayatı aydınlatıyor. Öyle bir yanlış amaçtan, böyle bir doğru çıkıyor.

Tabii yabancıların geçmiş hayatımız hakkındaki yargılarını temkinli karşılamak lâzım. Zira Osmanlı'ya *Haçlı Kültürü* perspektifinden baktıkları malum. *Barbar* olduğumuzu düşünürler ve bunu uluorta dillendirmekten zevk alırlar. Her konuda haksız olduğumuza inanırlar. Bu yüzden taraf olduğumuz tüm uluslararası meselelerde aleyhimize bir tavır takınır, konuyu tetkik dahi etmeden karşı tarafı desteklemeye başlarlar. Sözde *Ermeni soykırımı* mevzuunda Fransa'nın yaptığı gibi…

Bu tablo ile o kadar karşılaştık ki, artık kanıksadık. Kanıksadığımız için de hasbelkader Avrupalılardan biri bizi haklı gibi görüp övse, *bayram değil seyran değil* moduna giriyor, işin içinde bir Çapanoğlu aramaya başlıyoruz.

Durum aşağı-yukarı daima bu merkezde olmuştur. Böyle olduğu hâlde, Avrupa'nın etkili isimleri zaman zaman bizi övmek zorunda kalmıştır.

Meselâ 1763'lerde İsviçre'nin İstanbul maslahatgüzarı olan Kont Ignatius Mouradgea d'Ohsson, eski insanımız için, *"Aralarındaki bütün sosyal münasebet ve düzen, iyi niyet ve şefkate dayanır."* demekten kendini alamamıştır. *"Başka ülkelerde olduğu gibi, aralarında yazılı anlaşma yapmaya lüzum dahi görmezler. Çünkü iyi niyet ve söz, her şeyi halleder. Verdikleri sözün esiridirler. Bu tutumları, yalnız dindaşlarına karşı değildir. Hangi dinden olursa olsun, yabancılara karşı da böyle hareket ederler. Sözlerini tutma hususunda, onlara göre Müslim ya da gayrimüslim olmanın hiç bir farkı yoktur."*

Devam ediyor: *"Gayrimeşru olan her kazancı, ahlâksızlık ve dine aykırı görürler. Gayrimeşru edinilmiş servetin, bu dünyada da öteki dünyada da insanı bedbaht (mutsuz) edeceğine samimi şekilde inanırlar." (Tableau Général de l'Empire Othoman)*

Onun bu görüşü pek çok dindaşı tarafından da doğrulanıyor. Anlıyorsunuz ki, biz eskiden dürüst, sözüne güvenilir, müşfik (şefkatli), iyi niyetli, iki dünyalı (ebedi dünya - fani dünya = ahiret) insanlarmışız. Hayatımızı geçici heveslere göre değil, ebedi emellere (cennet) göre yaşıyormuşuz. Aynı dönemlerde Batı ise dünyevi hevesatlarına göre yaşar, ahireti hayata katmazlardı.

"Bize ne oldu?" diye soracaklara, tek kelimelik bir cevap: *Batılılaştık!*

Size bir soru: Bugünlerde Londra Ticaret Odası'nın toplantı salonunda, *"Türklerle alışveriş ediniz!"* yazılı bir levha görseniz, ne hissedersiniz?

Ticaret ahlâkımız malum… Bire alsak beşe satar, indirim dönemlerine mahsus kalitesiz mal üretir, organik ürün yerine hormonlusunu

satar, zeytinyağı yerine yanmış makine yağı, seramik yerine kırık tuğla ve kiremit satmakta bir beis görmeyiz! Hatta modern Türkler olarak, hayali ihracat gibi cinlikler de dünyaya bizim armağanımızdır.

Böyle bir zamanda İngiliz tüccarlar, Londra Ticaret Odası'nın toplantı salonuna Türklerle alışveriş ediniz! yazılı bir levha asar mı hiç?

Oysa 18. yüzyıl sonlarına kadar Londra Ticaret Odası'nın duvarında böyle bir levha vardı. Bu levha Osmanlı tüccarlarının güvenilirliğinin tasdiki ve tesciliydi. Aynı yıllarda, Brüksel Ticaret Odası'nda yapılan oylama eşit çıkarsa, üyelere bir soru sorulurdu: *"Aranızda Türklerle alışveriş yapan var mı?"* Varsa, oyu iki sayılır, oylama bu şekilde sonuçlanırdı. Çünkü Türklerle alışveriş yapmak bir imtiyazdı, üstünlüktü, güvenilirlik ölçüsüydü.

Ah o günler!.. Diyelim ki, mağazadan perdelik kumaş alıyorsunuz… Mağaza sahibi kumaşı önce dikkatle inceliyor. Merak edip sebebini sorunca da şöyle bir cevap veriyor: *"Kumaşta herhangi bir imalat hatası olup olmadığını inceliyorum. Hatalı mal satarsam, Allah'a hesap veremem!"*

Etkilenmez misiniz?

Böyle bir olay, 19. yüzyılın başlarında İstanbul'da yaşanmış. Hikâyeyi bir Fransız kumaş tüccarı anlatıyor:

"Dükkândaki bütün kumaşları almak istiyordum. Türk satıcı kumaş toplarından birini ayırınca, onu da almak istediğimi söyledim. Veremeyeceğini, çünkü ayırdığı topun hatalı olduğunu söyledi.

'Ziyanı yok.' dedim, 'Kendime almıyorum ya, satmak için alıyorum.'

Kızdı. 'Ben hatalı mal satamam, önce Allah'tan korkarım. Hadi kusurunu bile bile almak istediğiniz için Allah beni affetti diyelim, ancak siz bu malı götürüp başkasına satınca, hatalı olduğunu size söylediğimi bilmeyeceği için adam önce beni, sonra dinimi, sonra milletimi ve devletimi suçlayacak. Bu yüzden yapamam.'"

Bir iş yapılmadan önce günah mı, sevap mı diye bakılırdı. Ancak sevap olduğu kanaati hâsıl olduktan sonra, besmele ile işe girişilirdi.

1850 yılı İstanbul'unda uzun yıllar kalan meşhur Fransız tarihçi Ubicini, şehirde yaşayan değişik milletlerin karakter yapılarını öğrendikten sonra, şöyle bir uyarıda bulunuyor:

"Bir kural olarak, Ermeni tüccara istediği fiyatın yarısını, Rum'a üçte birini, Yahudi'ye ise sadece dörtte birini veriniz. Fakat bir Müslüman Türk'le alışveriş ettiğiniz zaman, aldanmayacağınızdan emin olarak istediği fiyatı veriniz. Çünkü Türkler tamahkâr olmadıkları için yüksek fiyat istemezler, asla da yalan söylemezler."

Bugün bir Avrupalı hakkımızda böyle bir söz etse, kim bilir nasıl seviniriz. Ama tabii önce bunu hak etmek gerekiyor.

Osmanlılar bunu nasıl hak ettiler? diye sorarsanız, bunun kaynağını yine Kont Ignatius Mouradgea d'Ohsson açıklıyor: *"Osmanlılar, Kur'ân'da ifade edilen doğruluk, ahlâk ve namus prensiplerine çok bağlıdırlar. Faziletli bir toplumsal düzenin yürütülmesi bakımından olağanüstü değeri olan bu fikirler, kanun esaslarından başka Kur'ân'ın şu güzel ayetlerine dayanmaktadır: 'Hiç kimseyi aldatmayın; ölçüyü tam doldurun; doğru tartın; sözlerinizde, yeminlerinizde kendi aleyhinize bile olsa doğruluktan ayrılmayın. Mukavelelerinizde, pazarlıklarınızda hileden kaçının. El malını haksız yiyen, karnını yakacak bir ateş yemiş olur.'"*

Böyleydik. Çünkü Selçuklu-Osmanlı terkibinde hayat ebediyete dönüktü. Dünya misafirhane sayılır, ahiretin tarlası olarak görülüp, *dünyaya ne ekersek ahirette onu biçeriz* sözü dillerden düşmezdi.

Bir iş yapılmadan önce günah mı, sevap mı diye bakılırdı. Ancak *sevap* olduğu kanaati hâsıl olduktan sonra, *besmele* ile işe girişilirdi.

Modern Türkiyenin *modern Müslüman*ı, günaha sevaba değil, kazanacağı paraya bakıyor! Bu yüzden sadece ahireti değil, dünyayı da kaybediyoruz!

Sözün burasında Osmanlı tarihine düşmanlık edenlere birkaç sorum olacak:

- Avrupa, akıl hastalarını, *"Ruhuna şeytan girdi"* gerekçesiyle yakarken, akıl hastaları için özel klinikler kurup su sesi ve musiki ile bugünkü tıbbın dönüş yaptığı unsurları kullanarak tedavi eden bir milletin tarihine neden düşmansınız?

- Avrupa, ilim adamlarını Engizisyon mahkemelerinde yargılarken (Mesela dünyanın döndüğünü söyleyen Galilei'yi ölümle gerçeği inkâr arasında korkunç bir tercihe zorlarken) dünyanın yuvarlak olduğunu ve döndüğünü kitaba geçiren bir milletin tarihine neden düşmansınız?

- Katolik kılıcından kaçan Ortodokslara, İspanya'dan kovulan Yahudilere ve Bolşevik İhtilali'ndan dolayı Türkiye'ye sığınmak isteyen Beyaz Ruslara ülkesinin sınırlarını açıp ayrı dinden, ayrı ırktan mültecileri bile koruyucu kanatları altına alan bir milletin tarihine neden düşmansınız?

- Tarih boyunca, hangi dinden ve milliyetten olursa olsun, yardım isteyen herkesin yardımına koşan bir milletin tarihine neden düşmansınız?

- Kendi devrinde ilimin merkezi hâline gelmiş, ayrıca girdiği her yere kılı kırk yaran adaletini götürmüş, bu özelliklerinden dolayı da milletler tarafından ülkelerini fethe çağrılmış bir milletin tarihine neden düşmansınız?

- İnsanların inançlarını dikkate alan, her topluluğun inancına göre yaşayabileceği sosyal ve hukuki düzenlemeler getiren bir milletin tarihine neden düşmansınız?

- Yabancı kralların ve önderlerin kimine Büyük İskender, kimine Arslan Yürekli Rişard, kimine Büyük Petro, kimine Korkusuz Jan, kimine Güzel Filip diyerek saygı gösterirken, Osmanlı padişahlarının bazılarını neden sarhoş, ayyaş, deli, kızıl, hain diyerek aşağılıyorsunuz?

Bu sorulara benzer onlarca soruya, şöyle son bir soru daha ekleyebilirim:

Gerçekten milletin tarihine mi düşmansınız, yoksa o muhteşem tarihin dinamizmini ve karakteristiğini oluşturan inancına mı?

Dikkatle bakın dostlar! Bilin ki, milletin tarihine düşman olanlar, milletin dinine de düşmandır, milliyetine de düşmandır.

Onlara kötü bir haberim var: Bir ay içinde (Mart 2012) İstanbul'un ve Anadolu'nun çeşitli yerlerinde konusu tarih olan kırk

YAVUZ BAHADIROĞLU

TARİHİMİZİN GİZLİ ODALARI

- Sultan Vahideddin ve Enver Paşa gerçekten hain miydiler?
- Gençliğini savaş meydanlarında tüketen, birkaç kez yaralanan ve İstiklâl Savaşımızın başlarında çıkan isyanları bastırıp büyük hizmetler yapan Çerkez Edhem Bey, uğruna hayatını hiçe saydığı ülkesinden neden kaçmak zorunda kaldı?
- Birinci İnönü Savaşı gerçekten oldu mu?
- Osmanlı başkentini işgal eden İngilizler, neden işgali Anadolu'ya yaymadılar? Neden hiçbir cephede onlarla savaşmadık? Savaşmadığımız, yenmediğimiz hâlde niçin çekip gittiler? Giderken ne götürdüler?
- Lozan'daki masaya, savaşı kazanmış bir devlet olarak mı oturduk, yoksa kaybetmiş bir devlet olarak mı? Kazanmış bir devlet olarak oturduysak neden Misak-ı Milli sınırlarına dahi sahip çıkamadık? Adaları, Kıbrıs'ı, Musul'u, Kerkük'ü, Batı Trakya'yı neden terk ettik? Neden Yunanistan'dan savaş tazminatı istemedik?
- Günümüzü kasıp kavuran cuntalar, tarihimizin bir mirası mıdır?
- Latife Hanım'ın yasaklanmış anılarında neler yazıyor?
- Trabzon Meb'usu Ali Şükrü Bey'le Topal Osman'ın katli…
- Ezanın Arapça okunması neden yasaklandı? Neler yaşandı? Ezanın aslına geri iadesi nasıl oldu?
- Osmanlı Devleti'nin yapısı, Osmanlı insanının duruşu, örnek alabileceğimiz özellikleri…
- Daha pek çok konu, pek çok soru…

www.hayatyayinlari.com

9 786055 365707

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari